

La trobada

Joan Ramon Torella Guio

3r Premi

Arribava el vespre i una tènue llum dibuixava el perfil de tot amb dèbils ombres. Vaig entrar al paller lentament, amb la inseguretat del que profana un espai aliè i desconegut. El sòl de fusta i cobert de palla grinyolava a cada passa. Era el lament del silenci que es trenca. Tot just quan els meus ulls s'acostumaven a la foscor, la vaig veure: immòbil, expectant, insegura. Les nostres mirades es van trobar enmig de la penombra. Tenia els ulls grans i negres. M'atreien profundament i em captivaven: mai havia vist tanta bellesa. El seu cos esvelt es retallava al contrallum de la poca claredat que entrava per la finestra. La cara tenia forma de cor, com el que dibuixen amb guix blanc els enamorats als murs dels suburbis de les grans ciutats. Jo tenia quinze anys i estava una mica espantat perquè mai havia tingut una trobada tan màgica. Ella contestava el meu espant amb una mirada poruga i desconfiada. Cada cop que m'hi acostava més, que la sentia més a prop, em semblava més meravellosa. A cada passa, els sentits descobrien un nou aspecte. Era blanca i tenia pigues per tot el cos i sobre el dors s'estenia un mantell rogenic. Ja quasi la podia tocar. L'espai entre nosaltres s'havia reduït tant que, tancant els ulls, la sentia. Ens vàrem tornar a mirar. Mai oblidaré aquella mirada negra, de bellesa inhumana. Ella va girar el cap i va mirar la finestra del paller. Va desplegar les ales vermelloses i, sigil·losament, sense cap esforç aparent, va sortir volant. Va ser en aquell moment que la meva vida va canviar. En aquell precís instant, quan aquella òliba acabava de sortir per la finestra del paller abandonat, vaig decidir que seria biòleg per conèixer la màgia i la bellesa que amaga la vida.

Microrelat narrat per EnVeuAlta

<http://www.enveualta.cat/wp-content/uploads/2018/02/La-trobada.mp3>